

Nihče se mu ni smejal. Črni gospodje so pozabili pisati. »Če ne bo večna ta noč, odideš jutri z menoj,« mu je zašepetala, ko jo je nosil. V oči so ji legale sence. Godba je zaigrala zopet in pričel se je pir. Pili so vsi in pila je tudi Veleja rdeče vino, pila v pozno noč. Pred njo so se kopičili šopi rož, Veleja pa je pila rdeče vino. Peter jo je opazoval in ona se je ozrla utrujeno v njega. »K materi, sestri in ljubici pojdi,« mu je rekla. »Ne grem,« je odgovoril. Gostje so se zasmjeli. Veleji se je risal nevesel usmev na ustnicah. Naslonila mu je glavo na ramo. »Otrok si, z godbo in pesmijo v duši. Kurent si, Kurent moj! Le ti boš v spomin Veleje, dobri moj vodnik, z godbo in pesmijo, ki se ti bo trgala iz srca in kri si boš točil v čašo namesto vina. Pij že sedaj vino rdeče z Živo, pij, Kurent, vino rdeče!«

Ploskali so gostje in vesel krohot je zavladal med njimi.

* * *

Na vasi je udarjala ura v polnoč. Na nebu je visel mesec in polnil dolino z bledikastim sijem. Do obraza zavita v teman plašč je Veleja urno zbežala čez cesto v zaliv, stopila v čoln ter zaveslala čez gladino. Veter je vel od zahoda mimo nje in odnašal s seboj besede, ki jih je šepetala nerazumljivo.

Kot da ga žene skrivnostno lepa moč, se je pomikal čoln po svetlikajočem se vodovju. Iz mesečine je vstajal pred njo otok, odet vsenaokrog z vencem prosojne megle, motna slika iz sanj. Čoln je udaril v pristan. V nekaljeni tišini je odhitela po stopnišču do zvonika.

Ustavila se je na trati. Marjetice so v mesečini svetlikale med travo in zlati loki kresnic so vezali cvetje med seboj.

Mesec se je polagoma, polagoma oddaljeval od gostosevcev.

»Veleja, Veleja!«

Odprla je usta in prisluhnila. Obraz se ji je krčil v bolestne poteze.

»Veleja, Veleja!«

Stopila je v zvonik. Skozi lino je mesečina razsvetljevala vrh. Opazovala jo je s čudnim lesketom v zenicah.

»Veleja!«

»Molči, pes, netopir sluznokrili!«

V temi nad njo se je risala slika, spačen, starikav, bled obraz in se kot voščena maska zibal k njenim očem. Veke na očeh so mu

JONES DAVID: POTOP

bile zaprte in dolge trepalnice so padale na uvela lica. Vzkliknila je in oprijela vrv.

»Ne boš, ne boš — ne boš zmagal — pes!«

Odprla so se usta v maski in med zobmi je curljala kri.

Pritegnila je vrv k vratu. Podrsela je med prsti kot mrzla kača. Mrzličav trepet ji je šel po udih in zasmejala se je blodno v črne stene. Takrat je pozvonilo v temah nad njo. Zakričala je in zbežala iz zvonika, sedla na trato, pritegnila kolena k trupu, položila komolce na kolena in uprla glavo v dlani. Oči so ji strmele proti cerkvi.

»Hvala ti, boljša Živa! Prestrašno bi bilo tako odrešenje. Gnusilo bi se ljudem in zmagal bi on, ko bi le noč bila krog mene. Tipal je po prsih in ni našel srca. Ljubil je noč, jaz sem solnce, ljubil je smrad, jaz sem roža. Cvilil je kot žival in se zaletaval v me. Jaz sem pesem krajine. Ko je hotel, da bi nečastil moje telo in plodil zlo v njega, sem mu zavila vrat. Joj, ubila sem mu telo, duša pa je srfotala v noč in dotika se mi teh belih rok in obletava rdeče srce meni, ki sem kraljica v lepoti med ljudmi. Hvala ti, boljša Živa, ki te ljubijo družine. Moj prehod ne bo vrv. Moj prehod bo pot v svileni plašč, ki se boči med krajine, moj prehod bo pot v svobodni vrisk vseodrešenja.«

Skočila je kvišku.